

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencle v právní věci žalobce: **N. Q. H.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2025 č.j. CPR-22353-2/ČJ-2025-930310-V223, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2025, č. j. 17 A 44/2025-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Odbor cizinecké policie krajského ředitelství policie Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025 žalobci uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Norského království, Lichtenštejnského knížectví a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a stanovil mu třicetidenní lhůtu k vycestování z území. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou.

[3] Krajský soud k námitce nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života konstatoval, že správní orgány dostatečně zhodnotily skutečnost, že žalobce má v ČR manželku a dva nezletilé syny. Rovněž dostatečně vysvětlily nadbytečnost žalobcem požadovaného stanoviska orgánu sociálně-právní ochrany dětí či navrhovaných výsledků synů; rodinná situace totiž byla dostatečně objasněna. Okolnost, že žalobce má v ČR nezletilé děti, s nimiž několik let nepobýval kvůli výkonu trestu odnětí svobody, a na jejichž živobytí nepřispívá, nepůsobí nepřiměřenost rozhodnutí o uložení povinnosti opustit

území. Do současné situace se žalobce dostal vlastní vinou, neboť se dopustil drogové trestné činnosti. Musel si být vědom, že v případě odhalení hrozí odloučení od rodiny.

[4] Soud nepřisvědčil námitce nesprávného stanoviska k otázce, zda existují překážky vycestování. Poukázal též na konstatování správních orgánů, že žalobcova onemocnění štítné žlázy a diabetes představují běžné civilizační choroby, které se léčí i v zemi jeho původu.

[5] Krajský soud souhlasil s posouzením, že dopady rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života nejsou nepřiměřené. Žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost

[6] Proti rozsudku krajského soudu se žalobce (stěžovatel) brání kasační stížností dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[7] Kasační stížnost je podle stěžovatele přijatelná, neboť krajský soud se dopustil zásadního pochybení, které mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Dle stěžovatele správní orgány i krajský soud nedostatečně a nesprávně posoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území do práva na respektování rodinného a soukromého života. Nezohlednily dostatečně skutečnosti ve prospěch stěžovatele, naopak neúměrnou pozornost věnovaly skutečnostem, které byly důvodem pro uložení povinnosti opustit území. Tyto okolnosti stěžovatel v kasační stížnosti stejně jako v žalobě popsal. Žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil délku pobytu stěžovatele na území (téměř 29 let), a s tím spojenou míru integrace do české společnosti a absenci zázemí v zemi původu. Nedostatečně podložený je také závěr, že vycestování stěžovatele neuvede rodinu do neřešitelné finanční situace. Stěžovatel nevyhnutelně bude muset být finančně podporován manželkou a ta si nadto bude muset obstarat placené hlídání dětí. Krajský soud nepřiléhavě dovodil, že by stěžovatel mohl podporovat rodinu ze země původu.

[9] Správní orgány neobjasnily okolnosti podstatné pro posouzení nejlepšího zájmu nezletilých synů stěžovatele, proč měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Dle stěžovatele měl být prostřednictvím stanoviska OSPOD a výslechů dětí zjištěn jejich názor. Provedení těchto důkazů by pomohlo odstranit rozpory mezi zjištěnými skutečnostmi. Dále stěžovatel ve vztahu k úřednímu záznamu o podání vysvětlení zaměstnankyní základní školy, kterou navštěvuje mladší syn, namítal, že měl být proveden výslech, aby mohl uplatnit svá procesní práva.

[10] Správní orgány a krajský soud na základě nesprávného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování stěžovatele z území učinily nesprávný závěr o dodržení zásady *non refoulement* v případě jeho vycestování. Stanovisko nezohlednilo rodinnou situaci stěžovatele a nejlepší zájem jeho synů. Stěžovatel poukázal na judikaturu akcentující širší výklad zásady *non refoulement*.

[11] Správní orgán i krajský soud se nedostatečně vypořádaly s argumentem nepředvídatelnosti doby, po kterou bude stěžovatel odloučen od rodiny. Hypotetická možnost krátkodobého víza nezmírňuje intenzitu újmy, která stěžovateli a jeho rodinným příslušníkům hrozí.

pokračování

[12] Správní orgány i krajský soud též bagatelizovaly stěžovatelův zdravotní stav, nepodložené jsou závěry o dostupnosti zdravotní péče v zemi původu stěžovatele.

[13] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, zrušil též rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud předeseílá, že dle ustálené judikatury se důvody kasační stížnosti musí upínat k rozsudku krajského soudu, neboť kasační stížnost je opravným prostředkem právě proti rozsudku krajského soudu. Smyslem řízení o kasační stížnosti tak je polemika s rozhodnutím krajského soudu (usnesení NSS ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Nepostačuje, že kasační stížnost pouze opakuje žalobní námitky (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). V nynějším případě přitom stěžovatel text žaloby upravil pouze „kosmeticky“: vady, které stěžovatel v žalobě vytýkal žalovanému, v kasační stížnosti připisuje i krajskému soudu. To vysvětlil tím, že krajský soud žalobní námitky nevypořádal dostatečně. Takto koncipovaná kasační stížnost je na hraně přípustnosti.

[16] Nejvyšší správní soud se zabýval přijatelností kasační stížnosti, neboť se jedná o věc, o níž u krajských soudů rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je namístě ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Naplnění zákonného hlediska *přesah vlastních zájmů* lze shledat v případě „rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Kasační stížnost je přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) soud shledá potřebu učinit judikaturní odklon od dosavadní judikatury; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[17] Takovým pochybením krajského soudu může být i nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Nepřezkoumatelnost je ovšem třeba vykládat jako nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat, nikoli jako subjektivní nespokojenost s rozhodnutím či jeho důvody (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, rozsudky NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Ads 260/2022-24, ze dne 27. 1. 2023, č. j. 6 Afs 337/2021-40, a mnoho dalších). Nepřezkoumatelnost v uvedeném smyslu Nejvyšší správní soud u rozsudku krajského soudu ani u rozhodnutí žalovaného neshledal. Krajský soud v souhrnu vypořádal všechny žalobní námitky a svůj rozsudek vzhledem k žalobním námitkám dostatečně, srozumitelně a konsekventně odůvodnil s ohledem na okolnosti případu stěžovatele. Správní orgány i krajský soud vzaly v úvahu rodinný život stěžovatele na území ČR, zájem jeho dvou nezletilých dětí a celkovou rodinnou situaci stěžovatele na území ČR.

[18] Judikatura Nejvyššího správního soudu připomíná, že uložení povinnosti opustit území je pro rodinné soužití méně intenzivním zásahem, neboť není spojeno se zákazem

vstupu do budoucna, přirozeně ovšem k určitému zásahu do rodinného a soukromého života dochází i v důsledku uložení povinnosti opustit území ČR (např. rozsudek ze dne 18. 10. 2021, č. j. 5 Azs 312/2019-53, usnesení ze dne 10. 1. 2024, č. j. 6 Azs 67/2023-50). Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, automaticky neznamená, že povinnost opustit území je nepřiměřená (rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32). Je třeba nalézt rovnováhu mezi legitimními zájmy, typicky ochranou společnosti před kriminálním jednáním, a právem na respektování soukromého a rodinného života, případně nejlepšího zájmu dítěte (rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-32, usnesení ze dne 27. 2. 2024, č. j. 2 Azs 356/2023-41).

[19] Pokud bylo cizinci zrušeno povolení k pobytu v důsledku odsouzení za závažnou trestnou činnost, nepřiměřenost zásahu může být shledána pouze v situacích zcela výjimečných, kdy je přítomnost cizince na území ČR naprosto nezbytná (rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, nebo ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1 Azs 43/2021-36, usnesení NSS ze dne 10. 1. 2024, č. j. 6 Azs 67/2023-50), např. v situacích, kdy cizinec o děti pečuje výlučně, je výlučným živitelem rodiny nebo je prokázána závislost dítěte na cizinci kvůli zdravotnímu postižení. Ani nejlepší zájem dítěte není „trumfovou kartou“, která by zajistila, že stát strpí na svém území neoprávněný pobyt cizince pouze z toho důvodu, že se na jeho území nachází cizincovy nezletilé děti (např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-302). Žalovaný i krajský soud při posuzování rodinné situace stěžovatele následovali judikатурní kritéria.

[20] Judikatura správních soudů dává odpověď i na námitky vůči stanovisku ministerstva, neboť nelze směřovat otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí s problematikou možnosti vycestování cizince (rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 Azs 75/2020-47). Stejně tak judikatura potvrzuje, že jsou-li dostatečně objasněny rodinné poměry jinými prostředky, není potřeba opatřovat si stanovisko OSPOD či vyslýchat nezletilé děti (rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43, usnesení NSS ze dne 11. 5. 2023, č. j. 10 Azs 61/2023-54).

[21] Z judikatury rovněž vyplývá, že běžné či stabilizované onemocnění cizince samo o sobě nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ČR. Zjišťování, zda je zdravotní péče mimo území smluvních států srovnatelná, judikatura vyžaduje pouze v případě skutečně závažných onemocnění či specifických okolností (rozsudek ze dne 22. 6. 2022, č. j. 5 Azs 186/2020-40). Stěžovatel však ani netvrdil mimořádné komplikace spojené se svými onemocněními a nedostupnost léčby v zemi původu nijak nedoložil.

[22] Ve věci stěžovatele nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Žádná ze stěžovatelových kasačních námitek nesvědčí ani o tom, že by krajský soud hrubě pochybil při výkladu práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

pokračování

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namíste rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu